

Enkla frågor

Mina vänner i Kilafors lockade med mig på en spelmansstämma i Bjuråker.

Spelmansstämmor och svensk folkmusik är inte något jag är särskilt intresserad av – sådant var obefintligt i den folkhemsförort väster om Stockholm, där jag växte upp. Jag har dock varit på en spelmansstämma åtminstone vid ett tidigare tillfälle, men var? Och när? Nej, det minns jag inte.

Först körde vi upp på fel sida av hembygdsgården, där alla husbilar och husvagnar – mest svindyra husbilar – upprätthåller campingtraditionen, men snart var vi på rätt äng och betalade humana 20 kr för att få lämna bilen där. Att komma in på stämman kostade ytterligare en hundring per skalle – om man inte var under femton år, eller hade ett instrument. Jag funderade på om ett munspel skulle räcka.

- Spelar du munspel, frågade Stig-Göran?
- Nej, men det står det ju inget om. Bara man har ett instrument med sig får man komma in gratis.
- Har du något?
- Nä

Vi lyssnade till spelmän som hade vandrat med sin musik från kyrkan till hembygdsgården. Visst var det fint med gånglåtar, men inget spektakulärt. Om högtidstalet, som någon politiker höll, var mera märkvärdigt vet jag inte, därför att jag tillhörde den majoritet som stod för långt bort och inte kunde höra vad han sa. Nå, oddsen är dåliga för att en politikers högtidstal ska innehålla något tänkvärt. Därefter sjöng två kvinnor a capella med skolade röster. Det var inte vackert, men modigt.

Finväderssöndag – jag hade varit aningen orolig för att det skulle vara knökat eftersom jag inte klarar av folksamlingar så bra. Men ingen fara. Det var säkert ett par tusen personer, men det svalde anläggningen lätt. Det var väl bara till kolbullarna som kön var riktigt lång.

Jag funderade lite på om jag visste vad kolbullar var för något. Det gjorde jag inte, men sa inget. Det är ju sådant som etnologer förväntas vara experter på. Senare, efter att ha ätit sotare (alltför salta strömmingar) med tunnbröd och oskalad fjolårspotatis, ställde vi oss i den långa kön till kolbullarna. De serverades med lingonsylt på papptallrikar – sådana där som vi väl snart inte längre är tillåtna att använda i Sverige. Det är mycket vi inte får göra i det Sverige där gängmedlemmar skjuter ihjäl varandra och våldtäktsstatistiken skrämmer omvärlden. Svart rök stiger mot skyn på parkeringsplatserna, men vi får inte röka på uteserveringarna. Och snart får vi inte längre äta kolbullar, i varje fall inte på papptallrikar. Nå, ICA:s provkök kommer att lösa problemet. De håller på att utveckla ätbara tallrikar av vetekli. Däremot finns ännu inga förslag på hur plastbesticken ska ersättas. Helst bör det förstås vara något ätbart – som om inte människor redan nu är tillräckligt feta!

Kolbullen visade sig vara en charmlöst äggfattig tjock tunnpannkaka med fläsk, gjord på mjöl och vatten, stekt i pannkakslagg över koleld. Serverad med lingonsylt. Inte särskilt gott, i synnerhet inte för åttio spänn, men lite kul. Och som efterrätt till den alltför salta strömmingen passade det bra. Varför det heter kolbulle trots att det ser ut som en pannkaka, det borde jag förstås också veta.

Vi strosade runt. På ett ställe hade elva dragspelare samlats. Nio knapp och två piano. En kvinna spelade ståbas och en gubbe satt på en medhavd campingstol och trakterade en blockflöjt – detta bedrövliga skolmusikinstrument som aborterat mången musikerkarriär. Jag stannade och lyssnade på "Drömmen om Elin". Det lät rätt bra från dessa åldrade dragspelare. En gubbe i bländvit skjorta trakterade ett enklare dragspel, en magdeburgare. Han satt med öppen mun och alldeles orörligt ansikte -- såg ut som han mera hörde hemma på långvården än på en spelmansstämma. Jag fick en tjock klump i halsen och mina ögon tårades. Jag förstår inte hur jag kunde tolka in det i hans orörliga ansikte, men det utstrålade lycka.

Någon timme senare lyssnade vi till ett annat spontansamlat musikergång, bara fioler och en klarinett. Mest gubbar nu med, men snittet ett decennium yngre. Plus en kvinna kring sextio med en grönmålad fiol. Hon stampade, bytte fot, neg, sträckte på sig och gungade med i den musik som hon själv var med att skapa, motsatsen till dragspelsgubben med orörligt ansikte och öppen mun. Alla de övriga violinisterna tittade på henne, det var som hon dirigerade med kroppen. Vad de spelade vet jag inte, men det lät bekant, som nästan all folkmusik gör för oss som föga begriper.

Folk strömmade förbi. Kanske de inte var så gamla ändå, jämfört med samhället i övrigt. Medelåldern på landsbygden är ju allmänt hög. Kvinnor i delsbodräkt, med vackert knallrött

förkläde med smala blå ränder. Och, vilket var lite förvånande, barn och många unga flickor i folkdräkt. Förstod de inte att det är tatueringar, inte folkdräkt, som är tidens mode?

Jag höll naturligtvis koll på om det skulle vara några invandrare med. Sverige är ju mångkulturellt gubevars. En solig sommarsöndag borde väl en spelmansstämma kunna locka en och annan av alla dem, som enligt våra politiker och förståsigpåare längtar efter att integreras, men av någon anledning hindras av svenskarna. Jag såg en medelålders kvinna som stack av. Svart hår och huden en nyans brunare. Bara det att hon var klädd i delsbodräkt. Kjölens starka röda färg gjorde att hon såg ut som en indian. Men det var hon nog inte, för sedan hörde jag henne prata brett hälsingemål.

Alltså, inga invandrare. Varför inte? De var naturligtvis också välkomna att betala 80 spänn för kolbullar och en Fanta. Jag tror att de flesta av besökarna skulle kunna svara på den frågan. Det här var bygdekultur, svensk kultur av det slag som Fredrik Reinfeldt och Mona Sahlin förnekat existensen av.

Att det här var svenskt visste naturligtvis också somalier och eritreaner, liksom de andra invandrare som bor i Hälsinglands fagra nejder. De är inte intresserade av svensk kultur. De vill inte bli svenskar. De är inte mångkulturella. De förstår nog att de är välkomna om de skulle infinna sig, men varför skulle de göra det?

Segregation kan vara en konsekvens av förtryck, men det gäller inte för Sverige. Segregationen beror på att folk vill bo och vara tillsammans med människor som är som de själva. Segregation är på så sätt något positivt, ett uttryck för hur folk vill ha det, när de själva får bestämma. Det har politiker inte förstått, trots att de också segregerar för egen del, i synnerhet när det gäller boendet.

Inte heller verkar politiker veta vad integration är för något. De tror att det handlar om att invandrare finner sig till rätta, inte är kriminella och (helst) försörjer sig själva. Då är de med ett politikerperspektiv integrerade. Emellertid, integration handlar om ett identitetsskifte och det är väldigt ovanligt att människor byter identitet. Det är något som sker i generationsskiften.

Pull and push är en enkel och omedelbart begriplig sociologisk modell för att förstå olika anpassningsprocesser, även integration. Använder vi oss av den, är den viktigaste integrationsfrågan: *På vilket sätt det är attraktivt att bli svensk? Vad är det som kan locka?* Ser vi till USA så vill nykomlingar bli amerikaner, stolta fullvärdiga medborgare i sitt nya land. Så är det inte i Sverige, attraktionen i att bli svensk är i det närmaste obefintlig. Opinionsbildande svenskar är antinationalister och globalister, hela bunten. För den svenska eliten är svensk kultur näst intill negativt. Om man för dem presenterar sig som "sverigevän" signalerar det *rasism* och *högerextremism*.

Vore Sverige något värt för svenska makthavare, skulle de värna gränserna och skydda landet. Men det gör de ju inte. Även de som inte har några identitetshandlingar beviljas asyl.

De kan också ansöka om att få ta hit sina anhöriga – de som inte längre vill bo i ”Långbortsomfan”. Hur den som inte kan styrka sin egen identitet klarar att styrka sina anhörigas identitet, det verkar inte vara någon knäckfråga för Migrationsverket.

Så långt ”pull”. Hur är det då med ”push”? I vilken utsträckning känner sig invandrare tvingade att påbörja den mentala resa som slutar med assimilation? Framför allt handlar push om att lära sig landets språk, men det behöver man ju inte i Sverige. Det går utmärkt att ta sig fram på engelska – många svenskar vill väldigt gärna tala engelska och i viktiga situationer bjussar välfärdssamhället på tolkar. Och det viktigaste, man är inte tvingad att hitta ett jobb för att överleva ekonomiskt. Visserligen blir man inte fet av att leva på bidrag, men det går. Vi får sambandet: *Ju fler invandrare, desto fattigare samhälle*. Se Malmö, Södertälje och Botkyrka, för att välja några orter som sticker ut.

Det finns också ett samband mellan den hastighet med vilken landet fylls på med nykomlingar och den hastighet med vilken befolkningen faller isär i språkliga, etniska och religiösa undergrupperingar. Ungefär två miljoner uppehållstillstånd sedan millennieskiftet – det betyder att så gott som alla kan hitta sina egna och likasinnade runt om i Sverige. Även om politikerna aldrig skulle ta det ordet i sin mun, så anser de att massinvandringen gör integrationen extra viktig. Det är bara det att massinvandring i sig är ett säkert recept *mot* integration.

Man skulle kunna tro att invandrare blev tacksamma mot de godhjärtade men lite enfaldiga svenskarna, som öppnar både landet och sina plånböcker. Så fungerar det emellertid inte. Det vi istället ser bland invandrare, i synnerhet andra generationen, är ett växande svenskförakt. För svenska ungdomar har det inte så sällan skrämmande konsekvenser. De blir hånade och rånade utan att politikerna och rättssamhället riktigt vill ta i frågan. Mångkultursideologin är inte konstruerad för att tampas med ”fel” konsekvenser.

I politiken är segregation negativt och integration positivt. I verkliga livet är det positivt att *vara* segregerade. Däremot, att *bli* segregerade är negativt. Likaså, att *vara* integrerade är positivt, men att *bli* integrerade är negativt. Detta måste man förstå om man vill politiskt påverka dessa tunga processer. Varför förstår inte politiker det? Och varför frågar de inte forskare till råds, sådana som rimligen vet bättre än de själva? Svaret tror jag ligger i att deras propagandistiska språk inte bara lurar väljarna utan också dem själva. Språk är tankens redskap. Fel språk och tankarna tar fel väg.

Karl-Olov Arnstberg

<https://morklaggning.wordpress.com/2019/07/26/enkla-fragor-2/>

Alla texter är © på denna blogg. Det är tillåtet att sprida texterna under förutsättning att ni alltid länkar till källan här på bloggen.